

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 18, 2014

Nummer 18, 2014

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2014:2801](#) 20-08-2014

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:2785](#) 14-08-2014

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2014:2616](#) 06-08-2014

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2014:2812](#) 22-07-2014

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:2092](#) 20-05-2014

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:2558](#) 13-05-2014

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2014:3619](#) 15-08-2014

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2014:7053](#) 22-07-2014

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2014:6903](#) 16-07-2014

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2014:5012](#) 25-06-2014

RECHTSPRAAK

Rechtbank vermeldt onjuiste uitspraakdatum in beschikking. Machtiging uithuisplaatsing te laat verlengd.

De procedure ziet op de verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing van vijf minderjarige kinderen. De rechtbank verlengde de machtigingen tot uithuisplaatsing van de minderjarigen, echter vermeldde in haar uitspraak een foutieve uitspraakdatum. De bestreden beschikking is gedateerd op 29 januari 2014, terwijl de beschikking in werkelijkheid tot stand is gekomen en ondertekend op 5 februari 2014. Volgens de ouders heeft de rechtbank de machtiging uithuisplaatsing te laat, dat wil zeggen na afloop van de termijn van de reeds verleende machtiging uithuisplaatsing, verlengd.

Het hof overwoog in haar tussenbeschikking dat een beschikking van de rechtbank aangemerkt moet worden als een authentieke akte (artikel 156 lid 2 Rv). Derhalve mag worden aangenomen dat een door een rechter ondertekende uitspraak, ook daadwerkelijk is uitgesproken op de in die uitspraak genoemde datum. Aan de ouders werd de gelegenheid geboden om dit rechtsvermoeden door middel van het leveren van tegenbewijs te ontkrachten.

De rechtbank erkent in een aan het hof toegezonden brief dat de in de beschikking vermelde uitspraakdatum onjuist is. In dat kader merkt de rechtbank op dat de bestreden beschikking weliswaar in concept gereed was op 29 januari 2014, echter dat de zittingsrechter pas op 5 februari 2014 in de gelegenheid was om dit concept na te kijken en te ondertekenen. De zittingsgriffier heeft de inhoud van de conceptbeschikking wel reeds op 3 februari 2014 telefonisch meegedeeld aan partijen.

Naar het oordeel van het hof zijn de ouders, gelet op de verklaring van de rechtbank, geslaagd in het leveren van tegenbewijs. Het gegeven dat de zittingsgriffier de uitspraak op verzoek van de rechter op voorhand mondeling heeft meegedeeld aan partijen, terwijl van die uitspraak slechts een concept voorhanden was, is niet conform het bepaalde in artikel 28 lid 1 Rv. Van een daadwerkelijk 'uitgesproken' rechterlijke beslissing kan daarom geen sprake zijn. Het vorenstaande klemmt te meer, nu de rechtbank kennelijk uitspraken in verzoekschriftprocedures niet in het openbaar uitspreekt en de hiervoor geschetste gang van

zaken al langere tijd bestaat.

Nu de beschikking in werkelijkheid op 5 februari 2014 is gewezen, concludeert het hof dat de rechtbank de machtiging uithuisplaatsing niet tijdig heeft verlengd. Het hof gaat derhalve over tot vernietiging van de beschikking van de rechtbank en wijst de verzochte verlenging van de machtiging uithuisplaatsing alsnog af.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 20-08-2014

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2014:2801

Zaaknummer: 200.146.238/01

Wetsartikelen: 156 lid 2 Rv

RECHTSPRAAK

Ambtshalve benoeming bijzondere curator voor minderjarige die enig erfgenaam is van een omvangrijke nalatenschap en in dat kader een vordering heeft op zijn moeder.

De minderjarige is naar verwachting de enige erfgenaam van de erflaatster. Saillant detail in deze zaak is dat de moeder van de minderjarige voor het overlijden van de erflaatster belast was met het bewind over de goederen en het vermogen van de erflaatster. De ouders van de minderjarige hebben aanvankelijk getracht de nalatenschap van de erflaatster namens de minderjarige te verwerpen, echter dit verzoek werd afgewezen. Uiteindelijk is voor de minderjarige de nalatenschap beneficiair aanvaard (artikel 4:193 lid 2 BW). De ouders van de minderjarige zijn derhalve gehouden om namens de minderjarige over te gaan tot vereffening van de nalatenschap (artikel 4:202 lid 1 sub a BW). Vooralsnog weigeren de ouders om tot de vereffening van de nalatenschap over te gaan.

De kantonrechter is van oordeel dat zo spoedig mogelijk duidelijkheid dient te ontstaan omtrent de omvang van de nalatenschap van de erflaatster. Blijkens de thans voorhanden zijnde stukken is het vermogen van de erflaatster omvangrijk. Daar komt bij dat de erflaatster gedurende het beschermingsbewind een bedrag van € 400.000 aan de moeder van de minderjarige heeft geleend. Nu de minderjarige enig erfgenaam van de erflaatster is en derhalve als enige gerechtigd is tot de nalatenschap, heeft de minderjarige mogelijk een vordering van € 400.000 op zijn moeder. Voornoemde feiten en omstandigheden hebben de kantonrechter ertoe bewogen amtsshalve een bijzondere curator te benoemen ten behoeve van de minderjarige (artikel 1:250 BW). Gesteld kan immers worden dat de belangen van de moeder haaks staan op de belangen van de minderjarige, indien mocht blijken dat de minderjarige – in zijn hoedanigheid als enig erfgenaam – daadwerkelijk een vordering op de moeder heeft.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 15-08-2014

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2014:3619

Zaaknummer: 3276718 UT VERZ 14-6331 RHM/1527

Rechters: A.M. Crouwel

Wetsartikelen: 1:250 BW, 4:193 BW en 4:202 BW

RECHTSPRAAK

Vernietiging borgtocht door echtgenoot faalt. Spaans recht van toepassing.

In 2006 stelde gedaagde zich borg voor een aanzienlijk bedrag voor betalingsverplichtingen van een buitenlandse besloten vennootschap. Op enig moment vordert eiser nakoming van de overeengekomen borgtocht. Gedaagde werd bij verstekvonnis van de Rechtbank Amsterdam veroordeeld tot betaling aan eiser van het overeengekomen bedrag, vermeerderd met de wettelijke rente. Gedaagde komt tegen dit vonnis in verzet. Gedaagde (eiser in verzet) stelt zich op het standpunt dat eiser (gedaagde in verzet) geen nakoming kan vorderen van de overeenkomst van borgtocht, omdat zijn echtgenote die overeenkomst bij brief van 19 mei 2013 buitengerechtelijk heeft vernietigd (artikel 1:89 lid 1 BW en artikel 1:88 lid 1 sub c BW). Eiser stelt daarentegen dat toestemming van de echtgenote van gedaagde niet was vereist, aangezien de echtgenote van gedaagde ten tijde van het aangaan van de overeenkomst van borgtocht in Spanje woonde en het Spaans recht een dergelijk instemmingsvereiste niet kent.

De rechtbank overweegt als volgt. De vraag of de ene echtgenoot voor een rechtshandeling de toestemming van de andere echtgenoot nodig heeft, wordt beheerst door het recht van de staat waar de andere echtgenoot ten tijde van het verrichten van die rechtshandeling zijn gewone verblijfplaats heeft (artikel 3 Wet conflictenrecht huwelijksbetrekkingen (oud) en artikel 10:40 BW). Gedaagde is op enig moment met zijn echtgenote verhuisd naar Spanje, waar zij op het moment van het aangaan van de overeenkomst van borgtocht nog steeds woonachtig waren. Hieruit volgt dat niet het Nederlandse recht, maar het Spaanse recht van toepassing is ten aanzien van de vernietiging van de borgtocht. Aan gedaagde komt daarom geen beroep toe op de in artikel 1:89 lid 1 BW beschreven vernietigbaarheid van rechtshandelingen. Bovendien heeft gedaagde ook niet aangevoerd dat vernietiging van een borgtocht ook mogelijk is op grond van het Spaanse recht. De rechtbank oordeelt daarom dat de brief van de echtgenote van gedaagde niet heeft geleid tot een rechtsgeldige vernietiging van de overeenkomst van borgtocht. Het verstekvonnis wordt bekrachtigd.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 25-06-2014

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2014:5012

Zaaknummer: C/13/546499 / HA ZA 13-794

Wetsartikelen: 1:88 lid 1 sub c BW en 1:89 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Faillissement en toelating tot WSNP leidt niet zonder meer tot nihilstelling partneralimentatie.

Het huwelijk van partijen werd in 2010 door echtscheiding ontbonden. In het kader van de echtscheidingsprocedure bepaalde de rechtbank eveneens dat de man partneralimentatie aan de vrouw moet betalen. De man kwam tegen de echtscheidingsbeschikking in hoger beroep, maar ving bot. Medio 2010 werd de man, op eigen verzoek en zonder de vrouw daaromtrent te informeren, failliet verklaard. De echtscheidingsbeschikking werd eind 2010 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. De man verzocht de rechtbank vervolgens de aan hem opgelegde partneralimentatie op nihil te stellen voor de duur van het faillissement en eventueel voor de daaropvolgende schuldsaneringsregeling. De rechtbank wees het verzoek van de man toe. Echter, het hof had een andere visie en vernietigde de beschikking van de rechtbank. Volgens het hof bestond voor de man geen objectieve noodzaak om zijn faillissement aan te vragen, waardoor hij de vrouw aanzienlijk financieel nadeel heeft berokkend. Deze uitspraak werd in cassatie in stand gelaten. Bovendien rust op de man de verplichting om zodanige maatregelen te treffen dat hij alsnog aan zijn onderhoudsverplichting ten opzichte van de vrouw kan voldoen. Volgens het hof leverde het faillissement van de man niet een zodanige gewijzigde omstandigheid op, dat de echtscheidingsbeschikking niet langer in stand kon blijven.

Begin 2012 werd het faillissement van de man opgeheven en werd de man toegelaten tot de schuldsaneringsregeling krachtens de WSNP. De man verzoekt thans de door hem te betalen partneralimentatie op nihil te stellen voor de duur van de schuldsaneringsregeling. De rechtbank wees het verzoek van de man af en de man komt vervolgens in hoger beroep. Volgens het hof is bij de toelatingstoetsing van de man tot het WSNP-traject, geen acht geslagen op de eerder door partijen gevoerde procedure met betrekking tot de nihilstelling van de partneralimentatie. Daarnaast blijkt de schuldenpositie van de man niet te zijn gewijzigd ten opzichte van de periode waarin hij zijn eerdere verzoek tot nihilstelling deed. Het hof rekent de man aan dat hij geen regelingen heeft proberen te treffen met zijn schuldeisers, waardoor zijn schuldenlast ongewijzigd is gebleven. Bij de vaststelling van het vrij te laten bedrag in het kader van de WSNP heeft de man evenmin verzocht rekening te houden met de

op hem rustende alimentatieverplichting. Het vorenstaande brengt volgens het hof met zich dat de man aannemelijk had moeten maken dat hij, indien hij voorheen niet failliet zou zijn gegaan, ook zou zijn toegelaten tot de WSNP. Daarin slaagt de man niet. Het hof oordeelt dat de schuldsaneringsregeling rechtstreeks verband houdt met het faillissement van de man en wijst het verzoek tot nihilstelling van de partneralimentatie daarom af. De beschikking van de rechtbank wordt derhalve bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 13-05-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:2558

Zaaknummer: 200.132.390/01

RECHTSPRAAK

Stiefvader in hoger beroep niet-ontvankelijk. Geen belanghebbende in kinderalimentatieprocedure.

Bij echtscheidingsbeschikking van 12 mei 2010 zijn de vader en de moeder op basis van het daarvan deel uitmakende echtscheidingconvenant overeengekomen dat de vader € 667 per maand aan de moeder betaalt in de kosten van verzorging en opvoeding van de twee minderjarigen, uit dit huwelijk geboren. De stiefvader, huidige echtgenoot van de moeder, is gehuwd geweest met mevrouw X. Uit dit huwelijk zijn twee kinderen geboren. De stiefvader betaalt op basis van de beschikking van 4 april 2011 voor beide minderjarigen uit zijn eerste huwelijk € 420 per maand per kind. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank de beschikking van 12 mei 2010 gewijzigd in die zin dat de vader aan de moeder een bijdrage dient te leveren van € 140 per maand per kind. De moeder en de stiefvader zijn van deze beschikking in hoger beroep gekomen. Zij verzoeken het hof de bestreden beschikking te vernietigen wat betreft de hoogte van de kinderalimentatie, de behoefte van de kinderen van de stiefvader en de zorgkorting bij de vader. Het hof overweegt allereerst dat aan het hof ambthalf de vraag voorligt of de stiefvader als belanghebbende is aan te merken en op grond van artikel 358 Rv in samenhang met artikel 806 lid 1 sub Rv in hoger beroep kan komen van de bestreden beschikking. Ingevolge artikel 798 lid 1 Rv wordt onder een belanghebbende verstaan degene op wiens rechten en verplichtingen de zaak rechtstreeks betrekking heeft. Vervolgens oordeelt het hof dat, nu de onderhavige zaak niet rechtstreeks betrekking heeft op de rechten en verplichtingen van de stiefvader, deze niet kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 798 lid 1 Rv. Dat de stiefvader een persoonlijk belang heeft bij de kinderalimentatie van de minderjarigen, hij is immers ook onderhoudsplichtig ten opzichte van hen, maakt hem nog niet tot een belanghebbende op wiens rechten en verplichtingen de zaak van de vader en de moeder met betrekking tot de onderhoudsplicht van de vader rechtstreeks betrekking heeft. Het hof verklaart de stiefvader derhalve niet-ontvankelijk in zijn hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 06-08-2014

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2014:2616

Zaaknummer: 200.142.390/01

Wetsartikelen: 358 Rv en 806 lid 1 sub Rv

RECHTSPRAAK

Uitleg uiterste wil. Het niet opnemen van artikel 4:82 BW maakt niet dat de uiterste wil van erflater geen duidelijke zin heeft.

Appellante, de tweede echtgenote van erflater, is in hoger beroep gekomen tegen het tussenvonnis van de rechtbank d.d. 21 november 2012 en het eindvonnis d.d. 17 april 2013. Geïntimeerden zijn de kinderen uit het eerste huwelijk van erflater. De kern van het geschil betreft de uitleg van het testament. Appellante is van mening dat de uitleg van de rechtbank van artikel 4:46 BW in strijd is met de wet en met de gangbare jurisprudentie en literatuur. Het hof overweegt dat in de visie van appellante de verhouding tussen erflater en geïntimeerden slecht was. In de visie van geïntimeerden was de verhouding tussen hen en erflater stroef. Bij leven hebben geïntimeerden van erflater schenkingen ontvangen. Op 6 maart 2003 is het testament van erflater verleden. De (voor)besprekingen met betrekking tot de inhoud van het testament van erflater hebben plaatsgevonden met de notarieel medewerker van de notaris. Het hof overweegt voorts dat bij de uitleg van een uiterste wilsbeschikking mede dient te worden gelet op de verhoudingen die de erflater bij die beschikking kennelijk heeft willen regelen en op de omstandigheden waaronder de uiterste wil is gemaakt. Uitleg dient te worden onderscheiden van aanvullen van de uiterste wilsbeschikkingen. Eventuele daden of verklaringen van de erflater die niet in de uiterste wil zijn opgenomen kunnen slechts dan voor de uitleg worden gebruikt als het testament zonder die daden en/of verklaringen geen duidelijke zin zou hebben. Het hof kan niet vaststellen dat de verhouding tussen erflater en geïntimeerden zodanig was dat erflater niets dan wel zo weinig mogelijk aan zijn kinderen zou hebben willen nalaten. Partijen verschillen van mening over de verstandhouding met erflater. Door geïntimeerden is onweersproken gesteld dat erflater ook na het maken van het testament giften aan hen heeft gedaan. Naar het oordeel van het hof heeft de uiterste wilsbeschikking van erflater ook zonder opneming van artikel 4:82 BW op zichzelf duidelijke zin. Appellante is zijn enige erfgenaam, zijn (klein)kinderen worden geheel onterfd en hebben – ook bij vooroverlijden van appellante – enkel een beroep op hun legitieme portie. Dat erflater met zijn uiterste wil zodanige verhoudingen had willen regelen dat zijn (klein)kinderen hun legitieme portie eerst hadden kunnen opeisen bij overlijden van appellante heeft het hof niet kunnen vaststellen. Gezien de strenge vormvereisten waaraan een wilsbeschikking dient te voldoen dient naar het oordeel van het hof zeer grote

terughoudendheid te worden betracht bij de uitleg van een uiterste wilsbeschikking op grond van de omstandigheden en verklaringen van de erflater buiten de uiterste wil. De erflater moet bij het passeren van zijn uiterste wil erop kunnen vertrouwen dat zijn wil, zoals neergelegd in de uiterste wil, in beginsel strikt wordt nageleefd. Het hof overweegt dat dit de kern is van het erfrecht. De eigen gedachten en wensen van de overige belanghebbenden zijn niet relevant voor de uitleg van het testament van erflater. Erflater was niet op de hoogte van artikel 4:82 BW. Het niet opnemen van artikel 4:82 BW maakt niet dat de uiterste wil van erflater geen duidelijke zin heeft. De erfrechtelijke positie van appellante is in de uiterste wil geregeld. Naar het oordeel van het hof treffen de grieven van appellante geen doel. Het hof bekrachtigt de vonnissen waarvan beroep.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 22-07-2014

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2014:2812

Zaaknummer: 200.132.659

Rechters: Labohm, Stollenwerck en Sutorius-van Hees

Wetsartikelen: 4:46 BW en 4:82 BW

RECHTSPRAAK

Instemmingsverklaring gedragswetenschapper niet zorgvuldig tot stand gekomen nu gedragswetenschapper bij interne besluitvorming gesloten jeugdzorg betrokken is geweest. Vernietiging.

De minderjarige staat sedert 13 juni 2013 onder toezicht van de Stichting en verblijft sinds 19 juli 2013 in een accommodatie voor gesloten jeugdzorg op grond van een daartoe strekkende machtiging. Bij de beschikking, waarvan de minderjarige in hoger beroep is gekomen, heeft de rechtbank de ondertoezichtstelling verlengd tot 13 juni 2015 en een machtiging verleend aan de Stichting om de minderjarige met ingang van 13 juli 2014 tot uiterlijk 13 juni 2015 uit huis te plaatsen in een accommodatie voor gesloten jeugdzorg. De grieven van de minderjarige richten zich uitsluitend tegen de duur van de uithuisplaatsing vanaf de periode na december 2014. Ingevolge artikel 29b lid 4 Wjz dient de Stichting een indicatiebesluit te nemen en te verklaren dat er sprake is van ernstige opgroei- of opvoedingsproblemen, zoals omschreven in artikel 29b lid 3 Wjz. Deze verklaring behoeft op grond van artikel 29b lid 5 Wjz de instemming van een gedragswetenschapper die de minderjarige met het oog daarop kort tevoren heeft onderzocht. Het hof heeft geconstateerd dat de gedragswetenschapper die de instemmingsverklaring heeft gegeven, eerder deel uitmaakte van het Team Rondom Jeugdige (TRJ) en in dat kader betrokken is geweest bij het interne besluitvormingsproces omtrent de (verlening van) de gesloten plaatsing van de minderjarige. Het hof heeft deze formele kwestie aan de orde gesteld en de Stichting de vraag voorgelegd of in haar visie onder de hiervoor omschreven omstandigheden sprake is van een voldoende zorgvuldig tot stand gekomen instemmingsverklaring ex artikel 29b lid 5 Wjz. Het hof heeft in dit kader verwezen naar een eerdere beschikking van dit hof waarin het hof die vraag in een vergelijkbare situatie ontkennend heeft beantwoord. De Stichting heeft verklaard kennis te hebben genomen van die beschikking en dat de Stichting naar aanleiding daarvan haar beleid heeft aangepast. De instemmingsverklaring in deze zaak is echter nog tot stand gekomen op grond van het 'oude' interne beleid. Het hof oordeelt dat geen sprake is van een zorgvuldig tot stand gekomen instemmingsverklaring en dat het inleidend verzoek van de Stichting niet voldoet aan de formele vereisten van artikel 29b Wjz. Op grond van het bovenstaande wijst het hof het verzoek van de minderjarige in hoger beroep toe en vernietigt het hof de beschikking waarvan beroep met ingang van 13 december 2014.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 14-08-2014

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:2785

Zaaknummer: F 200.149.570_01

Wetsartikelen: 29 Wjz

RECHTSPRAAK

Hof houdt rekening met Wet woonlandbeginsel bij bepaling van de draagkracht van de man die in Marokko woont.

Partijen zijn in Marokko met elkaar gehuwd. Bij echtscheidingsbeschikking d.d. 9 november 2011 is de echtscheiding uitgesproken en is bepaald dat de man € 69 per maand aan de vrouw dient te voldoen in de kosten van verzorging van de uit het huwelijk geboren minderjarige. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank naar aanleiding van het verzoek van de vrouw de beschikking van 9 november 2011 gewijzigd in die zin dat de man met ingang van 29 mei 2013 € 250 per maand dient te betalen in de kosten van verzorging en opvoeding van de minderjarige en € 750 als bijdrage in het levensonderhoud van de vrouw. De man is in hoger beroep gekomen van deze beschikking. In hoger beroep heeft de vrouw haar verzoek aangepast in die zin dat zij een bijdrage voor de minderjarige verzoekt van € 250 per maand en een uitkering voor haar levensonderhoud van € 216 per maand. De man betwist in zijn aanvullend beroepsschrift de behoefte van de vrouw. Gelet op het feit dat de vrouw een bijstandsuitkering ontvangt staat daarmee voor het hof vast dat zij behoefte heeft. Nu zij aan de voorwaarden voldoet voor het ontvangen van een dergelijke uitkering en de vrouw niet in staat is in haar eigen levensonderhoud te voorzien staat tevens haar behoeftigheid vast. Het hof overweegt dat de behoefte van de minderjarige niet betwist wordt en daarmee vaststaat. Het hof overweegt voorts dat de man geen grief heeft gericht tegen de ingangsdatum te weten 29 mei 2013. Dit betekent dat in beginsel van de nieuwe richtlijnen uitgegaan zou moeten worden, het hof ziet echter aanleiding om, gelet op het debat tussen partijen en de situatie van de man in Marokko, niet van de nieuwe richtlijnen uit te gaan. De man voert aan dat hij niet de draagkracht heeft om aan de vastgestelde bijdragen voor de minderjarige en de vrouw te voldoen. De man ontvangt een WAO-/WIA-uitkering van netto € 1.243 per maand. De man stelt dat hij gelet op de hoogte van de uitkering en het feit dat hij in Marokko zijn echtgenote moet onderhouden, onder bijstandsniveau leeft. In geschil is de vraag hoe de draagkracht van de man moet worden bepaald, meer in het bijzonder gelet op het feit dat kosten van levensonderhoud in Marokko lager zijn dan in Nederland. Het hof is van oordeel dat aangesloten dient te worden bij de criteria uit de Wet woonlandbeginsel, waarbij ervan uitgegaan wordt dat de kosten van levensonderhoud in Marokko 40% lager zijn dan in Nederland. Het hof ziet geen aanleiding om rekening te houden met de door de man

voorgestelde zogenoemde 'Big Mac-index'. De stelling van de man dat zijn huidige echtgenote niet in haar eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien is op geen enkele wijze onderbouwd. Het hof ziet geen aanleiding wel rekening te houden met een bijstandsnorm op Nederlands niveau, zoals door de man was voorgesteld. Het hof beschouwt de man voor de bepaling van zijn draagkracht als alleenstaande. Het hof houdt voorts, nu de man geen opgave heeft gedaan van eventuele woonlasten, ziektekostenpremie of andere lasten, daarmee – anders dan voor zover in de bijstandsnorm verdisconteerd – geen rekening. Het hof bepaalt, gelet op het voorgaande, het draagkrachtloos inkomen van de man op 60% van € 926 (de bijstandsnorm voor een alleenstaande in mei 2013) zijnde € 557 per maand. Het hof komt tot de slotsom dat de man de draagkracht heeft om de verzochte bijdragen van € 250 per maand voor de minderjarige en € 216 voor de vrouw te voldoen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-05-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:2092

Zaaknummer: 200.139.466/01

RECHTSPRAAK

Ondanks dat de minderjarige als erkend vluchteling met verblijfsvergunning niet valt onder artikel 1:302 lid 2 BW toch benoeming Nidos tot voogdes.

De minderjarige is op 14 mei 2014 in Nederland aangekomen en heeft een verblijfsvergunning verkregen voor bepaalde tijd. Hij is nog minderjarig en verblijft bij zijn grootouders. De Stichting Nidos (hierna: Nidos) heeft de rechtbank verzocht om een (tijdelijke) voogd te benoemen over de minderjarige. De rechtbank oordeelt dat Nidos niet behoort tot de kring van verzoekers die op grond van artikel 1:253q lid 4 BW bevoegd zijn een verzoek tot benoeming van een (tijdelijke) voogd te doen. De rechtbank vat het verzoek daarom op als een kennisgeving dat er ambtshalve in het gezag over de minderjarige dient te worden voorzien. Volgens Nidos verblijven de ouders op een voor Nidos en de grootouders onbekend adres en zijn zij niet op de hoogte van het verblijf van de minderjarige en/of van zijn grootouders in Nederland. De rechtbank concludeert hieruit dat de ouders thans tijdelijk in de onmogelijkheid verkeren om het gezag over de minderjarige uit te oefenen zodat hun gezag van rechtswege is geschorst. Daardoor is er een gezagsvacuüm ontstaan met als gevolg dat het dringend en onverwijld noodzakelijk is dat thans wordt voorzien in het gezag over de minderjarige. Ingevolge artikel 1:302 lid 2 BW kan de rechtbank Nidos tot voogd benoemen over 'een minderjarige door of voor wie een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet is ingediend, en in verband daarmee in Nederland verblijft'. De vraag dient daarom te worden beantwoord of de minderjarige als erkend vluchteling met een verblijfsvergunning voor vijf jaar valt onder de in artikel 1:302 lid 2 BW bedoelde categorie alleenstaande minderjarige vreemdelingen. De rechtbank is van oordeel dat dit niet het geval is omdat bovengenoemd artikel gezien de gebruikte bewoordingen duidelijk doelt op alleenstaande minderjarige asielzoekers (tot voor kort AMA's genoemd) die in verband met hun asielprocedure in Nederland mogen blijven en in het kader daarvan bijstand behoeven. Nidos is door de minister van Justitie ook aanvaard als rechtspersoon om de voogdij over deze groep minderjarigen uit te oefenen. De rechtbank vindt hiervoor steun in de inhoud van de memorie van toelichting (*Kamerstukken II 2004/05, 29822, nr. 3, p. 4*) bij het wetsontwerp tot wijziging van de Wet op de jeugdzorg (in werking getreden op 1 januari 2005, *Stb. 2004, 700 jo. Stb.*

2004, 306), waarbij onder meer werd geregeld dat minderjarige asielzoekers onder bepaalde voorwaarden onder toezicht kunnen worden gesteld van Nidos (aanpassing van artikel 1:254 BW). De minister van Justitie vermeldt in bovengenoemde memorie van toelichting in dat verband onder meer dat het dezelfde groep minderjarigen betreft als 'de categorie die wordt bedoeld in artikel 1:302, tweede lid, BW, namelijk minderjarige vreemdelingen door of voor wie een asielaanvraag is gedaan én die nog in procedure zijn. Van dat laatste is volgens de minister geen sprake indien op de asielaanvraag onherroepelijk, in toewijzende of afwijzende zin, reeds is beslist'. De rechtbank is evenwel van oordeel dat Nidos ook ten aanzien van de minderjarige de meest aangewezen rechtspersoon is om de voogdij uit te oefenen. In het kader van de asielprocedure is weliswaar geen bijstand meer nodig omdat er bij aankomst in Nederland reeds een vergunning is verleend, maar de minderjarige heeft wel, evenzeer als minderjarige alleenstaande asielzoekers, intensieve begeleiding nodig om in Nederland goed te kunnen integreren, zoals op het gebied van scholing, (geestelijke) gezondheidszorg, financiën en opbouw van sociale contacten. De Stichting Bureau Jeugdzorg heeft die expertise niet in huis. De uitvoering van de voogdij zou daarnaast zeer waarschijnlijk toch weer, indien mogelijk, opgedragen worden aan Nidos. De rechtbank oordeelt op grond van het bovenstaande dat artikel 1:302 lid 2 BW een leemte bevat voor wat betreft de voorziening in de voogdij over minderjarige alleenstaande erkende vluchtelingen. De rechtbank acht het in het belang van de minderjarige dat artikel 1:302 lid 2 BW analoog wordt toegepast op de minderjarige. De rechtbank benoemt daarom Nidos tot voogd over de minderjarige.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 22-07-2014

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2014:7053

Zaaknummer: C/03/193056 / FA RK 14-1906

Wetsartikelen: 1:302 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Voor een geslaagd beroep op artikel 3:196 lid 2 BW dient niet alleen gesteld en onderbouwd te worden dat sprake is van benadeling voor meer dan een vierde, maar ook dat ten aanzien van de waarde van één of meer goederen is gedwaald.

Partijen zijn op 25 april 1991 getrouwd in gemeenschap van goederen. Zij zijn in 2012 gescheiden. Daaraan voorafgaand hebben partijen een echtscheidingsconvenant getekend onder begeleiding van een mediator en financieel planner. De vrouw vordert onder meer een verklaring voor recht dat het convenant tot stand is gekomen door dwaling c.q. misbruik van omstandigheden en het convenant op die grond te vernietigen, althans een verklaring voor recht dat de verdeling nietig is wegens benadeling van de vrouw voor meer dan een kwart. De rechtbank overweegt als volgt. De rechtbank begrijpt de gevraagde verklaring voor recht aldus dat de vrouw bedoelt aan te voeren dat de afspraken over de verdeling en pensioenverevening vernietigbaar zijn en dat zij de vernietiging terecht heeft ingeroepen, dan wel de rechtbank die vernietiging alsnog moet uitspreken. Voor wat betreft die beide onderdelen van het convenant voert zij daartoe aan, zo begrijpt de rechtbank, dat die afspraken door misbruik van omstandigheden tot stand zijn gekomen. Voor wat betreft de verdelingsafspraken beroept de vrouw zich tevens op dwaling. De rechtbank oordeelt dat geen sprake is van misbruik van omstandigheden. Ten aanzien van het beroep op dwaling overweegt de rechtbank het volgende. De vrouw stelt zich op het standpunt dat zij heeft gedwaald ten aanzien van de verdeling zoals die voortvloeit uit het convenant. Zij voert aan voor meer dan een vierde te zijn benadeeld, zodat op grond van artikel 3:196 BW wordt vermoed dat de vrouw heeft gedwaald. Artikel 3:196 BW bevat een speciale dwalingsbepaling voor verdelingen. Op grond van artikel 3:196 lid 1 BW, in samenhang met artikel 3:199 BW, is een verdeling op grond van dwaling slechts vernietigbaar wanneer een deelgenoot omtrent de waarde van één of meer te verdelen goederen en schulden heeft gedwaald en daardoor voor meer dan een vierde is benadeeld. Op grond van artikel 3:196 lid 2 BW wordt de benadeelde vermoed omtrent de waarde van één of meer te verdelen goederen en schulden te hebben gedwaald wanneer een benadeling voor meer dan een vierde is bewezen. In dat verband dient de vrouw niet alleen te stellen en onderbouwen dat zij voor een vierde is benadeeld, maar ook dat zij ten aanzien van de waarde

van één of meer van de goederen heeft gedwaald. Pas als zij op deze punten voldaan heeft aan haar stelplicht, kan het bewijsvermoeden van het tweede lid uitkomst bieden. De vrouw heeft echter niet gesteld dat zij ten aanzien van de waarde van enig goed heeft gedwaald. Zij gaat in de dagvaarding immers uit van dezelfde waarden voor de onderscheiden goederen als partijen in het convenant in aanmerking hebben genomen. De stelling dat zij voor meer dan een kwart is benadeeld, is dan ook onvoldoende om voorshands uit te gaan van dwaling op grond van het tweede lid. De rechtbank wijst de vorderingen af.*Opmerking*De rechtbank stelt hier ten onrechte dat naast benadeling voor meer dan een kwart ook dwaling ten aanzien van de waarde van het goed moet zijn bewezen. Benadeling voor meer dan een kwart impliceert volgens artikel 3:196 lid 2 BW het vermoeden van dwaling.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 16-07-2014

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2014:6903

Zaaknummer: C-15-206083 - HA ZA 13-423

Wetsartikelen: 3:196 BW